

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/21/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201684
Dátum vydania rozhodnutia:	04.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201684.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: K. F. O. D., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Sýrska arabská republika, v krajine pôvodu bytom A., D. K., aktuálne umiestneného v Útvare policajného zaistenia Medved'ov, zastúpeného Mgr. Jarmilou Karak Várgovou, advokátkou, Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín, Jilemnického 2, Trenčín, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/103/2015-36 zo dňa 19.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/103/2015-36 zo dňa 19.10.2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB8-147-011/2015-AV zo dňa 17.09.2015 r u š í .

Odporca j e p o v i n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 592,88 EUR na účet jeho právneho zástupcu vedený v I. I. a. s., č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB8-147-011/2015-AV zo dňa 17.09.2015, ktorým tento rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c), ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. na dobu 3 mesiace, t. j. do 17.12.2015, na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej účastníkom konania v členskom štáte - Maďarskej republike (ďalej len „Dublin III“).

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že konanie o zaistení (v danom prípade navrhovateľa) a konanie o odovzdaní (navrhovateľa) do iného štátu sú dve odlišné - samostatné konania. V aktuálnom konaní o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ako to je zrejmé zo znenia tohto ustanovenia a z obsahu napadnutého rozhodnutia, došlo k zaisteniu navrhovateľa za účelom prípravy jeho odovzdania do iného štátu (v zmysle nariadenia Dublin III.) a následného faktického výkonu odovzdania. K faktickému odovzdaniu - prevozu navrhovateľa v zmysle citovaného nariadenia však môže dôjsť až potom, ako príslušný správny orgán (Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky) rozhodne o odovzdaní navrhovateľa do konkrétneho štátu, zodpovedného za posúdenia navrhovateľovej žiadosti o azyl. S poukazom na uvedené teda pre obidve konania (rozhodnutia) je potrebné vykonať odlišné dokazovanie - zistenie stavu veci.

Krajský súd považoval námietku nedostatočného zistenia stavu veci, aj s poukazom na v návrhu označené rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) za nedôvodnú. Zaistenie navrhovateľa posúdil ako potrebné na vykonanie potrebných úkonov. Z administratívneho spisu mal za preukázané, že navrhovateľ ničím nepreukázal svoju totožnosť, nepredložil svoj cestovný doklad ani iný doklad preukazujúci jeho totožnosť. Lustráciou v informačných systémoch bolo zistené, že tento je osobou, ktorá požiadala o azyl v členskom štáte Európskej únie, inom ako je Slovenská republika (Maďarská republika). Aj napriek tomu navrhovateľ vycestoval z Maďarska s cieľom dostať sa do Nemecka. Podľa názoru krajského súdu odporca v konaní o zaistení navrhovateľa dostatočným spôsobom zistil sumu informácií (stav vecí), potrebných k tomu, aby mohol kvalifikovaným spôsobom rozhodnúť o zaistení navrhovateľa.

K námietke, vzťahujúcej sa na vyhodnotenie aktuálnej situácie v Maďarsku krajský súd uviedol, že takéto vyhodnotenie - zistenie stavu veci nebolo pre vydanie napadnutého rozhodnutia odporcu potrebné. Odporca napadnutým rozhodnutím nerozhodoval o tom, či navrhovateľ bude odovzdaný (na základe nariadenia Dublin III.) práve do Maďarska, resp. do iného členského štátu. Takéto rozhodnutie prináleží do rozhodovacej právomoci iného správneho orgánu - Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Tento správny orgán posúdi, či boli naplnené predpoklady pre odovzdanie navrhovateľa, do ktorého konkrétneho štátu sa tak stave a v ako časovom období.

K námietke neprávneho právneho posúdenia veci, resp., že rozhodnutie je postihnuté vadou konania, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia krajský súd uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. Navrhovateľ nedisponuje žiadnym dokladom svojej totožnosti ani povolením k pobytu na slovenskom území. Z jeho výpovede a aj z opisu trasy je zrejmé, že jeho jediným cieľom je Nemecko, kde chce požiadať o azyl a žiť tam. Na Slovensku o azyl požiadať nechce. Je tiež nepochybným zistenie, že v inom členskom štáte požiadal o azyl. Z uvedených faktov je zrejmé, že je na mieste konanie o jeho navrátení do iného členského štátu na základe nariadenia Dublin III., ktoré aj bolo začaté a je vedené pod č. MU-DS-581/2015-DŽ (ďalej len „dublinské konanie“). Predpokladom zaistenia navrhovateľa je existencia rizika úteku za súčasného stavu, že nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia, ktorými sú opatrenia podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Z opisu účelu navrhovateľovho pohybu z krajiny jeho pôvodu, ako aj z obsahu jeho výpovede uskutočnenej pred odporcom je jednoznačne identifikovaný úmysel navrhovateľa dostať sa do Nemecka, tam požiadať o azyl a žiť tam. Ak teda odporca takto zistený stav veci vyhodnotil ako existujúce nebezpečenstvo úteku či skrývania sa navrhovateľa, jeho správna úvaha v tomto smere je dôvodná.

Odporca sa zaoberal a vyhodnocoval možnosti použitia miernejších donucovacích prostriedkov namiesto zaistenia navrhovateľa a to prostriedkov uvedených v ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Správne konštatoval, že pre ich aplikáciu neboli vytvorené predpoklady, nakoľko navrhovateľ nemá na Slovensku zabezpečené prostriedky k jeho ev. pobytu, nemá zabezpečené ubytovanie a ani financie na zloženie prípadnej peňažnej záruky.

K predbežnému opatreniu, vydanému vo vzťahu k navrhovateľovi ESLP dňa 25.9.2015 krajský súd dodal, že toto predbežné opatrenie sa vzťahuje na zákaz navrhovateľa do Maďarska. Teda z neho nevyplýva zákaz zaistenia navrhovateľa. Toto predbežné opatrenie, vydané 25.9.2015, má obmedzenú časovú platnosť - do 16.10.2015. Z toho je možné dedukovať, že dôvody jeho vydania zjavne nie sú trvalého charakteru. Nakoľko o vydaní - navrátení navrhovateľa nerozhoduje odporca, ale iný správny orgán v rámci dublinského konania, malo by zásadný vplyv na rozhodnutie tohto správneho orgánu ak by tento správny orgán vo veci dublinského konania rozhodoval vo veci v čase vydaného zákazu.

Pokiaľ ide o argumentáciu vzťahujúcu sa na rozhodnutie Najvyššieho spolkového správneho súdu

Rakúska krajský súd poznamenal, že toto rozhodnutie nemôže byť pre štátne orgány Slovenskej republiky záväzné, nakoľko ide o rozhodnutie štátneho orgánu iného štátu.

K námietke, týkajúcej sa skutočnosti, že navrhovateľ bol zaistený už pred vydaním napadnutého rozhodnutia krajský súd poznamenal, že predmetom aktuálneho súdneho konania je výlučne preskúmanie napadnutého rozhodnutia odporcu, teda nie rozhodnutia, na základe ktorého bol navrhovateľ pred vydaním napadnutého rozhodnutia zaistený.

K bližšie neodôvodnenej námietke týkajúcej sa doby zaistenia navrhovateľa (3 mesiace) súd poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na potrebu vykonania úkonov súvisiacich s prípravou navrátenia navrhovateľa v rámci nariadenia Dublin III. - včítane uskutočnenia dublinského konania na inom správnom orgáne, je doba zaistenia optimálnou.

V konaní odporcu krajský súd nezistil žiadne pochybenie, ktoré malo či mohlo mať vplyv na zákonnosť vydania napadnutého rozhodnutia, preto napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Odvolicie námietky navrhovateľa

Predmetný rozsudok krajského súdu navrhovateľ napadol včas podaným odvolaním, zo dňa 10.11.2015 z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), t. j. z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ uviedol, že otázka postavenia navrhovateľa v krajine, kam má byť poslaný, je dôležitá a rozhodujúca pre posúdenie, či existuje alebo neexistuje účel jeho zaistenia. Podotkol, že práve prístup Maďarskej republiky k otázke prijatia, či neprijatia navrhovateľa späť je dôležitým ukazovateľom dodržiavania základných ľudských práv žiadateľov o azyl/vrátených osôb v Maďarskej republike. Poukázal pritom na celý priebeh prípadu navrhovateľa, z ktorého usúdil, že Maďarská republika má značné problémy súvisiace s evidenciou žiadateľov o azyl.

Ďalej namietal záver krajského súdu o tom, že skúmanie situácie v Maďarskej republike je povinnosťou iného správneho orgánu - Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Pri takomto právnom výklade právnych predpisov muselo zákonite dôjsť k nesprávnym skutkovým záverom. Preto namietal nedostatočné vysporiadanie sa s otázkou efektívnosti a účelnosti zaistenia, ako základného predpokladu na zaistenie navrhovateľa zo strany krajského súdu.

Navrhovateľ poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť, preto aj keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia zaisteniu.

Ďalej poukázal na predbežné opatrenie Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) zo dňa 25.09.2015, ktorý bol platný do 16.10.2015. V rámci uvedeného si ESLP vyžiadal od vlády Slovenskej republiky odpovede na otázky či si vyžiadala informácie od maďarskej strany týkajúce sa režimu, ktorý sa bude uplatňovať na azylovú žiadosť navrhovateľa. Rovnako si vyžiadal informácie, či si Slovenská republika vyžiadala záruky zo strany maďarskej vlády, že navrhovateľ nebude objektom reťazových návratov do tretej, nie bezpečnej krajiny v rozpore s čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Napriek tomu že Vláda SR na tieto otázky priamo neodpovedala, navrhovateľ má za to, že týmto ESLP stanovil rozsah skúmania skutkového stavu, ktorý je vždy potrebné objasniť za účelom zistenia, či navrhovateľa bude napokon možné vrátiť do krajiny, alebo za účelom posúdenia hrozby porušenia tak čl. 3 ako aj čl. 5 Dohovoru.

Navrhovateľ napokon poukázal na skutočnosť, že Maďarská republika vrátenie navrhovateľa opäť neakceptovala a dňa 14.10. 2015 Dublinské stredisko migračného úradu oznámilo navrhovateľovi, že konanie zastavuje, nakoľko neexistuje dôvod na takéto konanie s tým, že dôvodom bolo opakované zamietavé stanovisko maďarskej strany na žiadosť o prijatie navrhovateľa späť, keďže osoba nie je registrovaná ako žiadateľ o azyl v Maďarsku a Dublinské nariadenie preto nie je aplikovateľné. Zaistenie,

ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu teda zaniklo, nakoľko formálne bol navrhovateľ prepustený a zaistený na základe iného dôvodu.

Z uvedených dôvodov, žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Stanovisko odporcu k odvolacím námietkam

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu z 19.11.2015 pripomenul, že dňa 19.8.2015 bolo vykonané odovzdanie navrhovateľa príslušníkmi Polície Českej republiky príslušníkom Polície Slovenskej republiky a následne riadne zisťoval skutkový stav veci a na základe požiadavky a následnej odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Slovenské Ďarmoty - Balassagyarmat zistil, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike. Ďalej zistil, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Z toho dôvodu bolo začaté konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Dňa 26.08.2015 bolo odporcovi doručené nesúhlasné stanovisko odboru Celoštátneho policajného veliteľstva Budapešť k prevzatíu navrhovateľa Maďarskou republikou. V stanovisku sa uvádza, že osoba požiadala o azyl v Maďarsku, preto jej odovzdanie a prevzatie je možné vykonať v rámci konania Dublin III.

Z uvedených dôvodov Dublinské stredisko začalo konanie o odovzdaní navrhovateľa do iného štátu podľa § 46a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle v znení neskorších predpisov pod číslom MU-DS-581/2015-DŽ. Na základe vyššie uvedených skutočností bolo v rámci obnovy konania dňa 17.09.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-73-025/2015-AV odporcom rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Vzhľadom na stanovisko odboru Celoštátneho policajného veliteľstva Budapešť k prevzatíu navrhovateľa Maďarskou republikou, v ktorom sa uvádza, že osoba požiadala o azyl v Maďarsku, preto jej odovzdanie a prevzatie je možné vykonať v rámci konania Dublin III a na stanovisko Ministerstva vnútra, Migračný úrad, Dublinské stredisko odporca začal voči navrhovateľovi dňa 17.09.2015 konanie o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia Dublin III.

Odporca v rámci konania neuložil navrhovateľovi alternatívu zaistenia, nakoľko tento nemal dostatok finančných prostriedkov na zloženie peňažnej záruky a súčasne nemal zabezpečené ubytovanie pre potreby uloženia alternatívy hlásenia pobytu.

Počas konania o zaistení navrhovateľa sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru. Odporca práva navrhovateľa vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území.

Vo vzťahu k § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a v súlade s ust. § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov bolo odporcom posudzované riziko úteku navrhovateľa. Vzhľadom k tomu, že sa nachádzal na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu a preto nie je možné jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov a s odvolaním na skutočnosti, ktoré predchádzali tomuto konaniu a sú obsahom spisu, bolo odporcom v rámci oprávnenia rozhodnuté o zaistení navrhovateľa v súlade s ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil odporca dĺžku doby zaistenia na dobu tri mesiace, t. j. do 17.12.2015. Odporca zároveň skúmal dĺžku možného zaistenia navrhovateľa s ohľadom na skutočnosť, že v súlade s článkom 29 ods. 1 nariadenia Dublin III. sa odovzdanie navrhovateľa do Maďarskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia bol písomne oslovený Útvár policajného zaistenia Medved'ov, ktorý vo svojej odpovedi uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax a skúsenosti pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdaním cudzinca v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia cudzinca na tri mesiace.

Odporca má za to, že vo veci napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa konal na základe riadne zisteného skutkového stavu veci.

Maďarsko je ako členský štát Európskej únie vo všeobecnosti považované za bezpečnú krajinu. Odporcovi nie je známa skutočnosť, že by Slovenská republika Maďarsko nepovažovala za bezpečnú krajinu. Medzinárodné právo (Ženevský dohovor) a právo EÚ (smernica o konaní o azyle) považujú krajinu za bezpečnú, keď je v nej demokratický systém a vo všeobecnosti a sústavne neexistuje prenasledovanie, mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, hrozba násillia, ozbrojené konflikty.

Odporca v konaní o zaistení navrhovateľa skúmal reálnu možnosť realizácie účelu zaistenia. Má za to, že informácie, ktorými disponoval v čase vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa dostatočne zakladali dôvod na jeho zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Dňa 07.10.2015 bolo odporcovi doručené stanovisko MV SR PPZ Úradu hraničnej a cudzineckej polície č. PPZ-HCP-OCPI-2015/011151-002 zo dňa 01.10.2015, týkajúce sa žiadosti o prepustenie navrhovateľa zo zaistenia, ktoré bolo Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru doručené dňa 29.09.2015 od JUDr. U. C., Liga za ľudské práva, Štúrova 3,811 02 Bratislava.

V predmetnej žiadosti JUDr. U. C. poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu podľa čl. 39 Pravidiel súdu, o vydaní predbežného opatrenia „Interim measure“, ktorým pozastavil návrat menovaného cudzinca do Maďarska a vyzval slovenskú vládu na poskytnutie informácií a záruk týkajúcich sa ich možného návratu. Predbežné opatrenie je platné do 16.10.2015.

Vo svojom stanovisku Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru uviedol, že v prípade navrhovateľa, ktorý je v súčasnosti umiestnený v ÚPZC Medveďov, je "dublinským žiadateľom o azyl", z dôvodu zrealizovania jeho dublinského transferu do zodpovedného členského štátu tzn. Maďarskej republiky, správny orgán využil oprávnenie zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku (§88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo primeranej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde, alebo sa bude ukrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona, alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

V danom prípade bola dôvodná obava naplnená tým, že navrhovateľ dobrovoľne nezotrval na území členského štátu (Maďarskej republiky), kde požiadal o medzinárodnú ochranu a bezdôvodne vstúpil na územie Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu správny orgán pristúpil k zabezpečeniu prípravy prevozu podľa osobitného predpisu.

Nakoľko Dublinské nariadenie ukladá zohľadňovať iné miernejšie donucovacie opatrenia, odporca sa v rámci konania legitímnym spôsobom vysporiadal aj s možnosťou alternatívy zaistenia formou uloženia povinnosti podľa ustanovenia § 89 zákona o pobyte cudzincov.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným skutočnostiam má Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru za to, že zaistenie navrhovateľa je primeraným opatrením a naďalej trvá účelnosť zaistenia vzhľadom na to, že je tu existencia reálneho predpokladu zrealizovania dublinského transferu do zodpovedného štátu.

Dňa 19.10.2015 bolo odporcovi doručené nesúhlasné stanovisko z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Mиграčný úrad Dublinské stredisko Bratislava k prevzatíu navrhovateľa Maďarskou republikou. V stanovisku sa uvádza, že navrhovateľ nie je v Maďarsku evidovaný ako žiadateľ o azyl, preto sa dublinské nariadenie v prípade menovaného nemôže uplatniť, nakoľko je ilegálnym cudzincom aj na našom území. Konanie je vedené pod č. p.: MU-DS-581-11/2015-DŽ.

Z uvedeného dôvodu odporca skúmal účel zaistenia navrhovateľa a dospel k záveru, že zanikol účel jeho zaistenia.

Na základe uvedených skutočností bol navrhovateľ dňa 24.10.2015 prepustený zo zaistenia z Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov a následne dňa 24.10.2015 o 10.30 hod. bol navrhovateľ predvedený v zmysle ust. § 79 zákona o pobyte cudzincov na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Medveďov v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. Kontrolou totožnosti a preverovaním v informačných systémoch polície bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadny druh pobytu. Na území Slovenskej republiky sa nachádzal neoprávnene a nie je držiteľom cestovného dokladu. Na základe zistených skutočností bolo dňa 24.10.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-

193-002/2015-AV správnym orgánom OCP PZ Trenčín začaté konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Následne na základe zistených skutočností bolo dňa 24.10.2015 pod č.: PPZ-HCP-BB8-193-012/2015-AV rozhodnuté o administratívnom vyhostení navrhovateľa a zároveň mu bol zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na dobu 2 roky.

Uvedené bolo dôvodom pre následné rozhodnutie odporcu zo dňa 24.10.2015 pod č.: PPZ-HCP-BB8-194-013/2015 o zaistení navrhovateľa na dobu 3 mesiace, t. j. do 24.01.2016.

Dňa 11.11.2015 bol navrhovateľ v zmysle ustanovenia § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a na základe čl. 4 ods. 1 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarska o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici na Spoločnom kontaktnom mieste Čunovo - Rajka v čase o 11:00 hod. odovzdaný policajným orgánom Maďarskej republiky.

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BB8-147-011/2015-AV zo dňa 17.09.2015 zaistil navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c) v spojení s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dňom 17.09.2015 na dobu 3 mesiace, t. j. do 17.12.2015, na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III. Súčasne navrhovateľa podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil do zariadenia - Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

Dňa 19.08.2015 bolo vykonané odovzdanie navrhovateľa príslušníkmi Polície Českej republiky príslušníkom Polície Slovenskej republiky na základe čl. 2 ods. 6 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici z dôvodu neoprávneného pobytu účastníka konania.

Po prevzatí navrhovateľa a previerkou obsahu spisu vzniklo podozrenie, že sa dopustil priestupku v zmysle ust. § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a to tým, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne vstúpil z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez udeleného platného víza, alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Na základe uvedeného, bol eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým je Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín (odporca).

Preverovaním v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Na základe požiadavky a následnej odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Slovenské Ďarmoty - Balassagyarmat pod č. p.: PPZ-MPS-SDA-1982/2015-DIV/6363 zo dňa 18.08.2015 bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike.

Na základe týchto skutočností odporca vydal Rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a uložení zákazu vstupu na dobu 2 rokov na územie Slovenskej republiky č.: PPZ-HCP-BB8-73-015/2015-AV.

Na základe vyššie uvedených skutočností bol naplnený dôvod na zaistenie navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľa bolo potrebné zaistiť nakoľko je to potrebné na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, nakoľko neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu a má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Na základe uvedených skutočností bolo dňa 19.08.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-74-015/2015-AV, odporcom rozhodnuté o zaistení navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov na dobu 1 mesiac a súčasne podľa ust. § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov bol umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

Dňa 26.08.2015 bolo cestou RHCP Banská Bystrica doručené odporcovi rozhodnutie Maďarskej republiky o zamietavom stanovisku k prevzatí navrhovateľa na readmisiu podľa medzinárodnej zmluvy z dôvodu, že tento je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o udelenie azylu v Maďarskej republike. Na základe tejto informácie bolo cestou Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zistené,

že navrhovateľ spĺňa podmienky na začatie Dublinského konania podľa Nariadenia Dublin III.

Na základe uvedenej žiadosti Dublinské stredisko začalo konanie o odovzdaní účastníka konania do iného štátu podľa § 46a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle v znení neskorších predpisov pod číslom MU-DS-581/2015-DŽ.

Na základe nových skutočností, ktoré boli odporcom zistené po nadobudnutí právoplatnosti vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení bolo v rámci obnovy konania dňa 17.09.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-73-025/2015-AV odporcom rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Dňa 17.09.2015 bol navrhovateľ na základe zistených skutočností v súlade s ust. § 90 ods. 2 písm. b) bod 1, zákona o pobyte cudzincov Útvorom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov prepustený zo zaistenia.

Odporca začal dňa 17.09.2015 pod číslom PPZ-HCP-BB8-147-002/2015-AV konanie vo veci zaistenia navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III.

V rámci konania o zaistení bola na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Medveďov podľa § 22 zákona o správnom konaní, za prítomnosti tlmočníka, dňa 17.09.2015 pod č. p: PPZ-HCP-BB8-147-009/2015-AV spísaná s navrhovateľom zápisnica o podaní vyjadrenia. V uvedenej zápisnici uviedol, že sa volá K. F. O. D., nar. XX.XX.XXXX v Sýrii. Je slobodný, bezdetný, moslimského vierovyznania. Sýriu opustil pred tromi mesiacmi z dôvodu, že je v Sýrii vojna. Cestoval do Turecka. Odišiel do mesta Izmir, kde sa dohodovil s prevádzkačom. Ten ho previedol do Grécka na člne na ostrov Kos. Trajektom odišiel do Atén, kde vlakom prišiel ku hraniciam s Macedónskom. Hranicu prešiel pešo. Následne vlakom k hraniciam so Srbskom a cez hranicu prešiel pešo. V Srbsku vlakom cestoval do Belehradu, odtiaľ znova vlakom k maďarským hraniciam. Maďarské hranice prešiel pešo. Následne vlakom do Budapešti. V Budapešti si kúpil lístok na vlak do Berlína. V tom istom vlaku ho kontrolovala až polícia v Česku. V Európskej únii nemá zabezpečené ubytovanie a nemá ani adresu, kde by bol zastihnuteľný. V Slovenskej republike nemá žiadnych známych. S nikým sa tu nestretáva. Nemá finančné prostriedky k zloženiu finančnej záruky. Nemá žiadne finančné prostriedky. V Slovenskej republike nikdy nebol a ani nevedel, že vlak cez túto republiku prechádza. Nemá v pláne v Slovenskej republike zostať a chce ísť do Nemecka.

V rámci konania sa odporca zaoberal aj možnosťou alternatívy zaistenia formou uloženia povinnosti podľa ust. § 89 zákona o pobyte cudzincov. Odporca v rámci konania neuložil navrhovateľovi alternatívu zaistenia, nakoľko tento nemá dostatok finančných prostriedkov na zloženie peňažnej záruky a súčasne nemá, zabezpečené ubytovanie pre potreby uloženia alternatívy hlásenia pobytu. Uvedené skutočnosti boli zistené v rámci zápisnice spísanej s účastníkom konania.

Počas konania o zaistení sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru. Odporca práva navrhovateľovi vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území.

Vo vzťahu k § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a v súlade s ust. § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov bolo odporcom posudzované riziko úteku navrhovateľa. Vzhľadom k tomu, že sa nachádza na území Slovenskej republiky bez cestovného dokladu a preto nie je možné jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov a s odvolaním na skutočnosti, ktoré predchádzali tomuto konaniu a sú obsahom spisu, bolo odporcom v rámci oprávnenia rozhodnuté o zaistení navrhovateľa v súlade s ust. § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Podkladom pre toto rozhodnutie je aj skutočnosť, že navrhovateľ aj napriek žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany v Maďarskej republike nerešpektoval právne predpisy tohto členského štátu, vedome ušiel z Maďarskej republiky aby následne neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky. S ohľadom na tieto skutočnosti existuje značné riziko jeho úteku zo Slovenskej republiky.

Odporca má za to, že v prípade navrhovateľa a jeho doterajšieho konania je potrebné zabezpečiť prípravu a výkon jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III formou zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. V prípade ak by odporca navrhovateľa nezaistil, navrhovateľovi by bola daná možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste a tým by mal odporca minimálnu šancu na vykonanie opatrení za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na

územia Slovenskej republiky, resp. členských štátov únie zo strany účastníka konania.

Navrhovateľ, ako štátny príslušník tretej krajiny má medzinárodnými dohovormi ako aj vnútroštátnymi právnymi predpismi na území členských štátov garantované právo na poskytnutie medzinárodnej ochrany pred nebezpečenstvom, ktoré mu v domovskej krajine hrozí. No súčasne majú členské štáty právo na ochranu pred protispoločenskou činnosťou štátnych príslušníkov tretích krajín, a to aj za pomoci zákonných prostriedkov, ktoré zabráňujú neoprávneným žiadostiam o poskytnutie medzinárodnej ochrany. Tieto prostriedky slúžia okrem iného na zabránenie ohrozenia záujmu spoločnosti, ochranu verejného poriadku a ďalšieho ekonomického a hospodárskeho rastu členských štátov únie. Využívanie týchto prostriedkov štátnymi orgánmi je potrebné na zachovanie stabilnej a bezpečnej situácie na území členských štátov, či už z pohľadu ochrany zdravia a života, ako aj ochrany životnej úrovne spoločnosti, ktorú si spoločnosť svojím svedomitým konaním dlhodobo buduje.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca stanovil dĺžku doby zaistenia na dobu tri mesiace, t. j. do 17.12.2015. Odporca zároveň skúmal dĺžku možného zaistenia s ohľadom na skutočnosť, že sa odovzdanie navrhovateľa do Maďarskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia bol písomne oslovený Útvár policajného zaistenia Medveďov, ktorý vo svojej odpovedi uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax a skúsenosti pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdaním cudzinca v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia cudzinca na tri mesiace.

Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Maďarskej republiky, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie Maďarskej republiky, komunikácia s účastníkmi konania ako aj vybavovanie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny viazané.

Navrhovateľ nenamietal voči dôkazom získaným odporcom ani voči spôsobu ich získania a nemá iné návrhy.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. decembra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona číslo 404/2011 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

Osobitným predpisom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 29.6.2013).

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona číslo 404/2011 Z. z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona číslo 404/2011 Z. z. policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Navrhovateľ v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia (a následne i nesprávne právne posúdenie veci) najmä v súvislosti nedostatočným zistením skutkového stavu veci týkajúcim sa prípustnosti vrátenia navrhovateľa do Maďarskej republiky vzhľadom na podmienku dodržiavania čl. 3 Dohovoru.

Odvolací súd považoval túto námietku za dôvodnú.

V konaní sa nepochybne preukázalo, že napriek tomu, že Maďarsko najskôr dňa 26.08.2015 zamietlo prevzatie navrhovateľa na základe zmluvy o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. na územie Maďarskej republiky z dôvodu, že tento bol evidovaný ako žiadateľ o udelenie azylu v Maďarskej republike, čo si následne vyžiadalo postup podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.6.2013 (a teda má byť vrátený v rámci dublinského konania), maďarská strana prevzatie navrhovateľove späť (dňa 12.10.2015 a 15.10.2015) zamietla, na základe čoho Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR dublinské konanie v súlade s § 46b ods. 1 písm. b) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle - neexistencia dôvodu na takéto konanie dublinské konanie zastavilo.

Uvedené skutočnosti nasvedčovali opodstatnenosti tvrdenia o možnej hrozbe porušovania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, o čom predkladal dôkazy v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a zároveň poukazoval na hrozbu porušovania čl. 5 Dohovoru zo strany slovenských štátnych orgánov vzhľadom na opakované menenie účelu zaistenia a s tým súvisiace nezákonné predlžovanie lehoty zaistenia.

Za daných okolností bolo preto potrebné prihliadnuť na námietku navrhovateľa vytykajúcu nedostatočné vyžadovanie povinnosti správneho orgánu skúmať situáciu v krajine, do ktorej má byť cudzinec vrátený, obzvlášť v prípade, keď z úradnej povinnosti je mu zrejmé, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv v podmienkach, v ktorých sa bude cudzinec nachádzať.

Odvolací súd pripomína povinnosť správneho orgánu skúmať po celý čas zaistenia štátného príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia vyplývajúcu z ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona, teda, či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky a z tohto dôvodu neobstojí argumentácia súdu prvého stupňa, že v predmetnom konaní nebolo potrebné vyhodnocovať aktuálnu situáciu v Maďarsku, nakoľko toto je v kompetencii Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra SR, pretože treba zdôrazniť, že i keď tieto konania sú odlišné, nie sú úplne nezávislé či izolované.

Je nepochybné, že odporcovi boli skutočnosti namietané navrhovateľom týkajúce sa rozporných informácií maďarskej strany o statuse navrhovateľa a preukazujúce tak značné problémy s evidenciou žiadateľov o azyl, známe a preto bolo nevyhnutné starostlivo skúmať (aj s poukazom na ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku), či Maďarsko je ochotné a schopné takúto osobu prijať, pretože od postoja Maďarska závisel samotný účel zaistenia, keďže jeho realnosť (realizovateľnosť) je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia.

Skutočnosť, že Maďarská republika vrátenie navrhovateľa napokon neakceptovala a dňa 16.10.2015 Dublinské stredisko migračného úradu oznámilo, že konanie zastavuje, nakoľko neexistuje dôvod na takéto konanie s tým, že dôvodom bolo opakované zamietavé stanovisko maďarskej strany na žiadosť o prijatie navrhovateľa späť, keďže osoba nie je registrovaná ako žiadateľ o azyl v Maďarsku a Dublinské nariadenie preto nie je aplikovateľné, tak vyvoláva dôvodné pochybnosti o zákonnosti napadnutého rozhodnutia, keďže sa nepreukázal legitímny účel zaistenia navrhovateľa t. j. zabezpečenie prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu.

Za dôvodnú považoval odvolací súd aj námietku vytykajúcu, že odporca mal skúmať aj podmienky do

akých má byť takto zaistená osoba vrátená v súvislosti s možným porušením princípu non - refoulement, najmä ak hrozí, že podmienky, v ktorých bude takáto osoba po vrátení do Maďarska držaná, najmä vzhľadom na preplnenosť tamojších stredísk pre utečencov, môžu dosiahnuť intenzitu neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle čl. 3 Dohovoru, a tiež aj v prípade, že by hrozilo, že hoci daná osoba požiadala v Maďarsku o azyl, bude z Maďarska vrátená do ďalšej krajiny, kde by jej takéto nebezpečenstvo vážnej ujmy hrozilo.

V tejto súvislosti podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ dôvodne namietal, že súd prvého stupňa neprihliadol na predložené dôkazy, (rozsudok Správneho súdneho dvora Rakúska (Verwaltungsgerichtshof) a predbežné opatrenia ESLP v iných, no skutkovo obdobných prípadoch) a nezaujal stanovisko k záverom v nich konštatovaným týkajúcim sa problémov s dodržiavaním ľudských práv a medzinárodných záväzkov Maďarskej republiky, nakoľko sa vyslovujú k situácii v krajine, do ktorej má byť navrhovateľ vrátený a týkajú tých istých práv, ktorých dodržiavania sa navrhovateľ domáha.

Vychádzajúc z cieľov Európskej únie, z ktorých jedným je spoločná azylová politika vrátane spoločného európskeho azylového systému (bod 2 preambuly Nariadenia č. 604/2013) nebolo namieste relevantné rozhodnutia v agende spoločného európskeho azylového systému bez ďalšieho odmietnuť, ale bolo vhodné zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybniť závery, ku ktorým dospel odporca, keď navrhovateľ namietal, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv, najmä z toho pohľadu, v akých podmienkach sa bude cudzinec nachádzať. Stručné konštatovanie všeobecných kritérií bezpečnostných záruk členského štátu EÚ zjavne nezohľadňuje rýchlo sa meniacu aktuálnu situáciu v súvislosti s prebiehajúcou migračnou vlnou, ktorej dopady sú dotknutým správnym orgánom nepochybne dobre známe, preto bolo povinnosťou správnych orgánov za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku, pričom nie sú viazané len návrhmi účastníkov konania) zaoberať sa uvedenými skutočnosťami a náležite plnenie tejto povinnosti nemalo ostať bez povšimnutia ani súdom prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že otázkou účelnosti a efektívnosti zaistenia navrhovateľa sa správny orgán ani súd prvého stupňa dostatočne nevysporiadali, za daných okolností však nebolo účelné rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, preto najvyšší súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Odvolací súd nerozhodol o povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa z dôvodu, že z vyjadrenia odporcu k odvolaniu z 19.11.2015 ako aj vyjadrenia právnej zástupkyne navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ bol dňa 24.10.2015 v zmysle ust. § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov prepustený zo zaistenia a dňa 11.11.2015 podľa § 84 ods. 1 písm. c) zákona a na základe čl. 4 ods. 1 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarska o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici na Spoločnom kontaktnom mieste Čunovo - Rajka v čase o 11:00 hod. odovzdaný policajným orgánom Maďarskej republiky, preto účel takéhoto výroku odpadol.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu priznal podľa vyčíslenia jeho právnej zástupkyne v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 592,88 EUR titulom trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej pomoci po 139,83 Eur (559,32 Eur)

1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky),

2/ napísanie opravného prostriedku (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky),

3/ účasť na pojednávaní dňa 19.10.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky),

4/ napísanie odvolania dňa 10.11.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky)

a režijný paušál 33,56 € (8,39 x 4).

Celkom: 592,88 EUR

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostředek n i e j e přípustný.